

[Poul H. Møller]

troværdigt forsvarsberedskab, som ikke lokker eller leder nogen angrebslysten ud i et nyt krigsventyr, der jo blot vil betyde død og ødelæggelse også for ham selv. Lad os derfor selv yde vort bidrag til vort eget lands forsvar og være rede til med tak at modtage hjælp udefra, om dette skulle blive nødvendigt, hvad jeg da ikke håber nogen sinde bliver tilfældet. Det må fastslås, at der intet realistisk alternativ til NATO findes, så lad os drage konsekvenserne af det, lad os være realistiske og lad os så på denne baggrund snarest få truffet en realistisk forsvarsordning.

Ud fra det, jeg her har sagt, vil man forstå, at vi ikke vil kunne stemme for nogen af de to fremsatte dagsordensforslag.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundets holdning kan opsummeres i følgende:

Retsforbundet afviser stationering af kernevåben på dansk jord i fredstid, dvs. også i en såkaldt krisesituation. Det samme gælder overhovedet stationering af allierede NATO-styrker i Danmark i fredstid, stadig væk defineret som fredstid, altså også i en eventuel krisesituation.

Intet land, der har fremmede styrker på sit område, er frit, og Danmark vil i det øjeblik, stationeringen er en kendsgerning, være underlagt en fælles NATO-kommando. Netop i en alvorlig international krisesituation er det særlig nødvendigt at bevare vores handlefrihed. Kriteriet for, om allierede styrker bør tilkaldes, må være det klare, at danske styrker befinder sig i kamp mod en fjende. Da varslingstiden på grund af den militærteknologiske udvikling er blevet væsentligt kortere end før og danske styrkers mulighed for at sinke en fjendtlig indtrængen er ringe, vil retsforbundet ikke på forhånd afvise en eventuel udbygning af NATO-depoterne her i landet, forudsat at de ikke udrustes med kernevåben. En sådan depotudbygning kan være det faktiske alternativ til stationering i fredstid af allierede styrker, men eftersom sådanne depoter imidlertid vil være et oplagt krigsmål, bør spørgsmålet nøje overvejes, og retsforbundet vil afvente det forventede konkrete NATO-udspil i sagen samt en grundlig analyse heraf, før vi tager stilling til spørgsmålet om depotudbygning.

Hr. Gert Petersen og hr. Bilgrav-Nielsen har fremsat forslag til dagsordener, og ud fra det, jeg just her har sagt, må jeg mene – og i den henseende er vi altså enige med regeringen – at tiden ikke i dag her i folketinget er inde til at tage stilling til spørgsmålet om en udbygning af depoterne. Da vi ikke mener, at grundlaget foreligger for denne stillingtagen, men først vil foreligge på et senere tidspunkt, kan vi ikke støtte de dagsordensforslag, som hr. Gert Petersen og hr. Bilgrav-Nielsen har stillet. Det dagsordensforslag, hr. Bilgrav-Nielsen har stillet, var nok det, som i og for sig lå os nærmest, men netop vendingen om depoterne synes vi ikke at tiden i dag er inde til at støtte; vi synes, det vil være meget mere vigtigt, at vi tager stilling i dag til spørgsmålet om stationering, og det vil jeg lidt senere komme tilbage til.

I den henseende synes jeg nok, der er brug for en afklaring – og den burde komme i dag – af, hvad man egentlig forstår ved begreberne fredstid, krisetid og krigstid. Det sidste er jo temmelig klart, men krisetid eller en krisesituation vil stadig væk forekomme i en tid, hvor der officielt er fred, og dér synes jeg at der både i hr. Lasse Budtz' indlæg og fra regeringens side er tale om glidning og en uklarhed. Der er tydeligvis tale om ændring af den danske stationeringspolitik i retning af, at man accepterer allierede styrker tilkaldt her i Danmark i en krisesituation, og dette er rent faktisk en ændring i den danske stationeringspolitik. Hvis folketinget ikke mener, der skal ske en sådan ændring, skal folketinget udtale sig derom og gøre det i dag. Det synes jeg er det vigtigste; depoterne kommer vi tilbage til senere, når det konkrete forslag ligger.

Men jeg synes alligevel, at der netop på grund af dette spørgsmål og på grund af stationeringsspørgsmålet først og fremmest er grund til at takke SF, fordi man har rejst debatten; det er i høj grad rimeligt og ønskeligt med større offentlighed omkring hele vores sikkerhedspolitik og forsvarspolitik. En sådan større offentlighed findes jo i andre NATO-lande; hvorfor skal vi så ikke have det herhjemme? Jeg synes, at regeringen og socialdemokratiet alt for længe har søgt at holde tingene hemmelig, har søgt at unddrage sig den egentlige debat; vi må have tingene på bordet. Jeg synes også, det var tiltalende i hr. Bilgrav-Nielsens dagsorden, at vi